

Е л е н а - Боже, лудо момче!

Близа царевата майка Тамара.

Т а м а р а - Господи, запази ми го! Бърни ми го жив и здрав!

Е л в а н а - Момчето е живо и здраво и вече се връща насам.

Т а м а р а - Ако е верно ще ти дам две златици.

Елвана взема ръката й.

Е л в а н а - Верно е, както е верно, че стоя пред теб и ти говоря.

На ръката ти е изписано.

Е л е н а - Гледай и на мене!

Елена си подава ръката.

Е л в а н а - Рожба ще добиеш наскоро...

Е л е н а - Какво ще бъде?

Е л в а н а - Момче... Йоан да го кръстиш... Йоан и Асен...

Тамара - А какво още виждаш на ръката ми?

Е л в а н а - Кълна се в Юда сaмoвилa, че аз не съм крива...

Отдръпва се уплашено.

Т а м а р а - Не споменувай бродници и нежити! Говори!

Е л в а н а - От твоята угрoбa сa сe рoдили трима царе... И тримата
ти сина царски венец ще носят... Трима царе... И тримата
от нож ще умрат...

Е л е н а - Господи!

Изведнъж Елвана започва да крещи обсебена от ново
видение.

Е л в а н а - Биждам небесен конник... Той приближава...

Конски тропот.

Заграден със силни войни...

Тя пада на колене и сочи небето.

Бтурва се Калоян.

К а л о я н - Солун паднал! ...Бийте камбаните!...